

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Pohádky s tématem Co bychom si počali bez moderních technologií

Řekla mi to moje kočka

Natálie Pham, 9.B

Byla jednou jedna dívka jménem Lenka. Lenka žila ve velice moderním světě plném mobilů, počítačů a technologií. Měla se dobře, její rodiče vlastnili úspěšnou firmu. Proto mohla dostat cokoliv, co si jen přála. Měla ty nejnovější mobily, počítače, v pokoji měla televizi a plno dalších technologií. Kvůli tomu byla Lenka vždycky zaneprázdněná svou elektronikou.

Celý den byla zavřená v pokoji a vůbec nikoho si nevšímala, ani své kočky jménem Nori. Rodiče si ale pomalu začínali všimnout, jak závislá byla Lenka. Obávali se, co se stane, když ji takhle nechají, ale nevěděli, co dělat. Tak přemýšleli, co by mohli udělat, nakonec si řekli, že jí na jeden den zabaví všechnu elektroniku.

Rodiče přišli do pokoje od Lenky a řekli: „Lenko, jsi na mobilu až moc často, proto jsme se rozhodli, že ti zabavíme všechnu elektroniku na jeden den.“

Lenka chvíli nevnímala, ale pak si uvědomila, co řekli. Hned na ně zakřičela: „To mi nemůžete udělat!“

V tu chvíli už ale rodiče sebrali všechnu elektroniku a odešli. Lenka se rozbrečela a sedla si na zem. „Co budu dělat bez svého telefonu!“ řekla si Lenka.

V ten moment si všimla své kočky Nori. „Nori, jak to vůbec děláš? Vůbec mobil nebo

elektroniku ani nepotřebuješ,“ řekla Lenka.

„Myslím, že když budeš dneska bez mobilu, tak si uvědomíš, jak zábavné to dneska může být,“ řekla Nori.

„Ty mluvíš!?“ zeptala se udiveně Lenka.

„Jasně že jo!“ odpověděla Nori.

„Proč jsi na mě nikdy nemluvila?“ zeptala se Lenka.

Nori zklamaně zakývala hlavou a odpověděla: „Už jsem na tebe promluvila hodně krát, ale ty jsi byla vždycky na mobilu a ani jsi mě nevnímala.“

Lenka si začala uvědomovat, jak málo času trávila s Nori a svou rodinou.

„Promiň, Nori, vůbec jsem si tě nevšíkala, ale stejně už nemám mobil...“ řekla smutně Lenka.

„To nevadí, bez mobilu můžeš dělat spoustu věcí. Pojd' se mnou a uvidíš, jaká to bude sranda!“ řekla vesele Nori. Lenka zakývala souhlasně hlavou a vydala se za Nori.

Po chvíli se ocitli v parku. „Proč jsme tady, Nori?“ zeptala se Lenka.

Nori na to odpověděla: „Rozhlédni se, vidíš tu někoho na mobilu?“

Lenka se rozhlédla a uvědomila si, jak jsou všichni šťastní i bez mobilu.

„Asi už chápu, bez mobilu můžu být šťastná, jen nevím, kde začít,“ řekla Lenka.

Nori se usmála a ukázala na holku, která seděla na lavičce. Lenka pochopila, co Nori naznačovala, a šla si s holkou povídat. Po chvíli se hned skamarádili a měli spolu ten nejlepší den.

Večer se Lenka s Nori vrátily domů unavené ale spokojené. Když Lenka otevřela dveře do pokoje, všimla si, že její elektronika byla v pokoji na svém místě.

V tu chvíli uslyšela mamku říkat: „Už jsme ti všechno vrátili a taky jsme ti koupili nový telefon.“

Lenka se usmála a řekla: „Děkuji, mami, ale uvědomila jsem si, že nový mobil ani další elektroniku už nepotřebuji. Stačí mi to, co mám a taky moje bezva kočka Nori.“

O holčičce z lesa

Tereza Doleželová, 9.B

Za jedním z velkých měst jiné země ležel kouzelný les plný čar a kouzel. Les byl velmi hluboký, osamocený a díky nadpřirozeným věcem se málo kdo odvážil tam jít na procházku.

Avšak byla tady jedna výjimka. Na druhé straně lesa, daleko od města, ležela malá, dřevěná, okouzující chaloupka, v níž bydlela sama mladistvá slečna. Byla velmi hodná, zdvořilá, dobrosrdečná, měla oči v barvě toho nejprůhlednějšího oceánu a vlasy dlouhé, v barvě jako lískový oříšek. Rodiče měla, žili v tom velkém městě za okrajem lesa. Jak byla dívka malé batole, ve světě postupně začaly nové moderní technologie, jako jsou třeba dotykové telefony, větší televize a tak dále.

Její babička, která jí byla velmi blízká, viděla, jak se lidi postupně díky elektronice začali měnit, a nechtěla, aby se její malá holčička také tak zkazila. Chtěla jí dopřát skvělé dětství, a proto ji jednoho dne odnesla do tohoto lesa, do své chaloupky. Tam dívka s babičkou žila až do svých dvanácti let, avšak po babiččině brzké smrti už sama. Dokázala se o sebe postarat sama, ale přeci až tak sama úplně nebyla. Měla v lese spoustu zvířátek za kamarády, nejbližší jí byli dvě žíhané veverky, kterým se naučila porozumět, a v potůčku, který jí proužil za chaloupkou, se jí zjevovala vodní víla, která na dívku občas dohlížela místo její babičky. Dívka neznala žádné technologie, a i tak dokázala žít velmi spokojeně. Chodila na nedalekou louku, kde pletla srnkám věnečky z kopretin, vařila s veverkami džemy z lesních plodů a šišek a byla takhle nejšťastnější.

Jednou z rána šla na procházku po lese, ale spletla si cestičky a zabloudila. Nevěděla, kam jít, a tak šla podle intuice. Došla poprvé do města. Všude bylo mnoho lidí, dívka byla udivená, ale i šťastná, že vidí něco jiného a nového. Lidé kolem ní procházeli a drželi v ruce něco, do čeho se dívali a nevnímali okolní svět, a proto do dívky často naráželi. Chtěla se jednoho pána zeptat, co to všichni drží, ale pán byl zamyšlený do toho stroje a

ignoroval ji. Vodní víla to viděla ve své vodě a vyjekla: „Ó né, nikdy na to nesmí moje holčička přijít, musím to zastavit!“ A použila kouzlo, kterým vypočila všechen internet a technologie. Najednou se lidi okolo dívky začali nervovat, stresovat se, zběsile pobíhat a dívka nevěděla, co se okolo ní najednou děje. „Všichni vypadají, jako kdyby měli zaútočit supi a být konec světa.“

Vodní víla už neváhala a dostala se k dívce, kterou odvedla zpět do lesa. Najednou byl všude klid, žádné nefungující stroje a panika.

„Nevím, co to bylo, ale jsem ráda, že žiju život bez takových věcí,“ zamyslela se dívka a žila dál svůj klidný život. Do města se už radši nikdy znovu nepodívala.

Karkulka generace Z

Adam Švaňa, 9.C a Veronika Nohelová, 8.B

Čauky mňauky, košem ti dám,

vlk je pohřben v kapradí

a já se jen vysmívám.

Vlk pak vstane z mrtvých

a já pádím do zaječích.

Zombie vlk se za mnou žene,

mě však nikdy nedožene.

Já mám nohy nejrychlejší,

ale nejsem zase nejchytřejší.

Zombie vlk už dále nemohl,

jeho velký břich ho totiž přemohl.

Není se čemu divit, když sežral celou
babičku,

ale i tak měl vlk dost blbou fyzičku.